

De slag om de Elsenbornrug en de Tweelingdorpen

William C.C. Cavanagh

BBNC uitgevers
Amersfoort, 2014

Inhoud

Voorwoord		7
Dankbetuigingen		10
Inleiding		12
Hoofdstuk 1	99ste Infanteriedivisie <i>13-16 december 1944</i>	25
Hoofdstuk 2	99ste Infanteriedivisie <i>15 december 1944</i>	30
Hoofdstuk 3	Armageddon! <i>16 december 1944</i>	37
Hoofdstuk 4	393ste Infanterieregiment <i>16 december 1944</i>	60
Hoofdstuk 5	Sector Büllingen <i>17 december 1944</i>	77
Hoofdstuk 6	Losheimergraben-Mürringen <i>17 december 1944</i>	93
Hoofdstuk 7	Krinkelterwald <i>17 december 1944</i>	113
Hoofdstuk 8	De gevechtseenheid van het 395ste Infanterieregiment trekt zich terug <i>17-18 december 1944</i>	129
Hoofdstuk 9	De 2de Divisie trekt zich terug uit Wahlerscheid <i>17 december 1944</i>	133
Hoofdstuk 10	Lausdell-Krinkelt-Rocherath <i>17 december 1944, 's avonds</i>	140
Hoofdstuk 11	Mürringen verlaten <i>17-18 december 1944, 's nachts</i>	169

Hoofdstuk 12	De ‘Grote Rode’ komt in Dom Bütgenbach aan <i>17 december 1944</i>	176
Hoofdstuk 13	De Tweelingdorpen <i>18 december 1944</i>	180
Hoofdstuk 14	Krinkelt-Rocherath <i>19 december 1944</i>	202
Hoofdstuk 15	De ‘Grote Rode’ in Dom Bütgenbach <i>18-22 december 1944</i>	227

99ste Infanteriedivisie

13-16 december 1944

In samenhang met de aanval van de 2de Divisie op Wahlerscheid ondernam de gevechtseenheid van het 395ste Regiment van kolonel Alexander J. Mackenzie een aanval op de Duitse bunkers op de westelijke oever van de Olefkreek. De aanval begon om half negen 's ochtends op 13 december in dichte mist; het zicht was niet meer dan 150 meter. Terwijl de gevechts-

eenheid oprukte, voerden het 393ste en 394ste Infanterieregiment een afleidingsmanoeuvre uit om de indruk te wekken dat de aanval langs het hele front van de divisie plaatsvond.

De B-Compagnie van het 393ste Infanterieregiment onder leiding van kapitein Henry B. Jones lanceerde zo'n schijn-aanval (die een 'Deweydemonstratie' werd genoemd). Om half acht voerde het 2de Peloton van luitenant Joseph A. Carnevale net ten zuiden van Ramscheid een aanval in oostelijke richting uit over de Internationale Snelweg. Ze hadden de opdracht om zich zo snel mogelijk te verplaatsen en niet te stoppen om gewonden mee te

8. Luitenant Joseph A. Carnevale van de B-Compagnie van het 2de Peloton van het 393ste Infanterieregiment in gesprek met generaal Walter E. Lauer, zijn divisiecommandant, in november 1944. (Archief van de 99ste Infanteriedivisie)

nemen. Ze verplaatsten zich soepel en zonder problemen naar hun eerste drie doelen. Bij het vierde doel raakten ze in de problemen, toen ze terechtkwamen in een gebied met mijnen en boobytraps en onder vuur werden genomen door Duitse artillerie, mortieren en machinegeweren. Volgens geniesergeant Ben Nawrocki leek het wel alsof de Duitsers precies wisten waar ze zaten. Het aantal doden en gewonden nam toe, toen overal rond het peloton granaten en mijnen ontploften. Sergeant Nawrocki herinnerde zich later:

9. Sergeant Ben Nawrocki van de B-Compagnie, 393ste Infanterieregiment (Met dank aan Ben Nawrocki)

Jongens kwamen naar me toe en vertelden me dat ze gewond waren. Daarna hoorde ik een heleboel anderen roepen dat ze waren geraakt. Een granaatscherf trof luitenant Carnevale in zijn rug. Ik ging naar voren en toen ik hem zag, zei hij dat ik de anderen eerst moest laten terugtrekken en hem daar moest laten. Ik zei: 'Gelul, meneer!' en haalde hem daar samen met een andere vent als de gesmeerde bliksem weg.

Nawrocki en zijn mannen evacueerden twintig gewonden. Eén van zijn mannen, soldaat George Terrent, kwam daarbij om het leven. De B-Compagnie betaalde een hoge prijs voor de Deweydemonstratie.

De gevechtseenheid van het 395ste Infanterieregiment van kolonel Mackenzie was in colonnes ter grootte van bataljons naar het gebied ten noordoosten van Rocherath opgerukt. Het 1ste Bataljon onder leiding van luitenant-kolonel Charles J. Hendricks liep vooraan aan de westelijke (linker)zijde van het Hasselpatpad. Het 2de Bataljon onder leiding van majoor Alfred Stevens marcheerde rechts in de achterhoede, zij aan zij met het 3de Bataljon van het 393ste Infanterieregiment van luitenant-kolonel Ernest C. Peters. De mannen droegen zelf alle uitrusting en trokken zo'n 3000 meter op zonder tegenstand te ontmoeten. Toen de mannen van de B-Compagnie van kapitein Hugh M. Gettys hun eerste

doel bereikten, een groep vijandelijke bunkers op een heuvel die bekend stond als de Wiesenhardt, werden ze onder vuur genomen door artillerie en mortieren. Soldaten met machinegeweren in drie van de bunkers openden het vuur en zetten de aanvallers klem. Hun olijfgroene uniformen contrasteerden sterk met de sneeuw. Duits machinegeweervuur doodde kapitein Gettys, toen hij probeerde om zijn mannen bij de aanval voor te gaan. Eerste luitenant Virgil E. Smith nam de leiding over de B-Compagnie over en, toen het donker begon te worden, trok hij zich met zijn mannen terug over de Wieskreek en trof voorbereidingen om de volgende ochtend de aanval te hervatten.

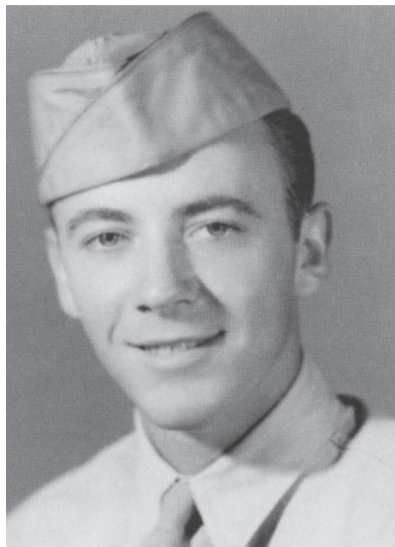
Ook het 2de Bataljon van majoor Stevens was opgerukt, maar was niet op noemenswaardige tegenstand gestuit. In het zuiden had het 2de Bataljon van het 393ste Infanterieregiment van luitenant-kolonel Peters zijn eerste doel bereikt, een stroom die de Olefkreek werd genoemd. Tot dat moment had alleen het moeilijk begaanbare terrein voor problemen gezorgd; de zwaar beladen mannen raakten daar snel door vermoeid. Op dat punt keken ze hun uitrusting na en om elf uur trokken ze op naar het volgende doel, een kruising van paden die werd beschermd door vijandelijke bunkers.

De E-Compagnie van kapitein Donald P. Driscoll liep vooraan, met het 2de Peloton van tweede luitenant Edward P. Mann voorop. Toen ze bij het front aankwamen, dachten de mannen van de E-Compagnie dat de oorlog bijna was afgelopen. Het gerucht ging dat, als ze vijandelijke troepen tegenkwamen, de Duitsers zich al na de eerste schoten overgaven. Diep in hun hart hadden soldaat eerste klas Harry S. Arnold en zijn makkers het vermoeden dat de vijand niet van plan was zich te conformeren aan die theorie. Toen het peloton het doel in zicht kreeg, trok

10. Kolonel Alexander J. Mackenzie, commandant van een gevechtseenheid van het 393ste Infanterieregiment van de 99ste Infanteriedivisie. (Met dank aan Alexander J. Mackenzie)

kapitein Driscoll zijn verkenner terug en hield zijn mannen een paar honderd meter in het bos, terwijl hij contact opnam met luitenant-kolonel Peters.

11. Soldaat eerste klas Harry S. Arnold van het 2de Peloton van de E-Compagnie van het 393ste Infanterieregiment. (Met dank aan Harry S. Arnold)

Rond vier uur 's middags kwam Peters naar het front en evalueerde de situatie samen met Driscoll. Terwijl ze overlegden, werden ze opgemerkt door de vijand die het vuur opende met mortieren en machinegeweren. Daarbij raakten vijf mannen gewond. Peters trok zijn peloton een klein stukje terug, waar ze zich ingroeven om hun aanval de volgende morgen te hervatten.

Soldaat Harry S. Arnold bracht de nacht door achter een stapel houtblokken in het midden van een brandgang. Die fout zou hij nooit meer maken, want die stapel trok die nacht veel aandacht van een nabijgelegen bunker en de bijbehorende wapens. Terwijl hij achter de houtblokken

hurkte, dacht Arnold aan het gerucht dat de Duitsers zich zouden overgeven. Later merkte hij op: 'De vijand was niet ingelicht over zijn rol in deze klucht!'

Op 14 december voerde de gevechtseenheid van het 395ste Regiment geen grote acties uit, hoewel ze een paar bunkers met wisselend succes aanvielen. Omdat de 2de Divisie bij Wahlerscheid werd opgehouden, gaf het hoofdkwartier van de 99ste Divisie Mackenzie het bevel om te stoppen met zijn opmars en zich voor een nacht in te graven.

De volgende dag bleef het commando 'niet oprukken' van kracht, hoewel de aanvallen op de bunkers doorgingen. Tijdens zo'n aanval verloor Arnold zijn schuttersputmaatje, een man die Whiting heette. Toen hospikken hem op een brancard wegdroegen, maakte Whiting het beroemde V-teken van Churchill.

De hele dag vond een continue stroom van gewonden zijn weg naar de achterhoede. Kapitein Bill Smith van de G-Compagnie van het 393ste

Infanterieregiment kroop door het oog van de naald, toen hij van zo'n twintig meter afstand achter een boom naar een wachtpost bij een Duitse bunker stond te kijken. Plotseling hoorde Smith drie harde knallen. Toen hij omhoog keek, zag hij drie kogelgaten in de boomstam boven zijn hoofd. Hij dook omlaag toen hij een vierde schot hoorde. Een van zijn mannen, sergeant Standridge, werd erdoor geraakt. Toen de hospikken Standridge evacueerden, zei hij tegen Smith: 'Ik heb die knullen drieëntwintig jaar lang verteld dat ze zich gedekt moeten houden en nu ben ik zelf de klos!'

De gevechtseenheid van het 395ste Regiment bracht de rest van de dag door met het versterken van posities die in de twee dagen daarvoor waren veroverd.